

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Tractatus De Statu Hominis Morali In Vita Et Post Mortem

Opfermann, Paul

Moguntiae, 1769

Quæstio I. Utrum Evangelium sit Lex divina à Christo Legislatore pro
omnibus lata?

urn:nbn:de:hbz:466:1-40701

408 DE LEGE EVANGELICA.

Lex Nova tantum Veteri præstat, quantum vir perfectæ ætatis parvulo, aut quantum fœcunda arbor plantulæ in semine delitescenti. Re ipsa Lex Nova est lex à Christo data, & ab Apostolis promulgata. Notio hæc semper displicuit *Luthero*, *Calvino*, *Beza*, & aliis, qui temere ac impiè contendunt Christum Novam Legem nullam præter Fidei præceptum condidisse, sed à Veteri duntaxat nos liberasse. O prodigiosum errorem (inquit *Calvinus* in *Comment ep. ad Gal.*) prædicantium Christum tamquam novum Legislatorem! quasi veterem *Judaorum* legem abrogaverit, ut novam *Christianis* hominibus legem imponeret. *Hobbes* in suo *Leviathane* vult, Testamentum Novum in iis duntaxat locis esse legem, in quibus summa Potestas civilis eam esse legem voluit, in cæteris non nisi per modum consilii sese habere, à quibus proinde quisque sine scelere recedere possit. Cæterà in Nova etiam Lege præcepta distingui solent duplicia, sc. *moralia*, quæ ad mores ritè formandos pertinent; & *ceremonialia*, quæ circa ritus, v. g. in Sacramentorum administratione versantur.

Q U A E S T I O I.

Utrum Evangelium sit Lex divina à Christo Legislatore pro omnibus lata?

140. **C**hristus in Evangelio præter Fidei præceptum dedit alias leges tam morales, quàm ceremoniales, quibus omnes homines obligantur. Nam de Christo jam olim vaticinatus est *ISAIAS* c. 2. v. 3. De Sion exhibit Lex, & verbum Domini de *Jerusa-*

DE LEGE EVANGELICA. 409

rusalem, Lex utique non judaica, hæc enim in monte *Sina* jam data fuerat; igitur Christiana. Et c. 23. v. 22. *Dominus enim Judex noster, Dominus Legifer noster, Dominus Rex noster: ipse salvabit nos.* Igitur Christus est Legislator. Dedit autem præcepta 1°. *moralia*, ad quæ pertinent illa *Fidei, Spei, Charitatis, & Decalogi.* Sic *Marc. 16. Qui crediderit, & baptizatus fuerit, salvus erit: qui verò non crediderit, condemnabitur.* Cum Fide autem simul Spes præcepta est, quia Fides est sperandarum substantia rerum. *Joann. 15. Hoc est præceptum meum, ut diligatis invicem.* Ibid. *Si præcepta mea servaveritis.* Et *Matth. 28. Docentes eos servare omnia, quæcumque mandavi vobis.* 2°. *Ceremonialia*, ad quæ spectant *Sacrificium & Sacramenta.* Veluti *Luc. 22. Hoc facite in meam commemorationem.* Et *Joann. 3. Nisi quis renatus fuerit ex aqua & Spiritu Sancto, non potest introire in regnum Dei.* Profectò plurima in Evangelio sunt, quæ indubios Legis characteres habent: emanarunt enim à Christo supremam legum ferendarum potestatem habente: disertis verbis alia præcepit Christus, alia prohibuit, atque ita præcepit, vel prohibuit, ut majorem Dei gloriam, & spirituale ac æternum Fidelium bonum respiceret. Has verò Leges quia Christus voluit, ut Apostoli omni creaturæ prædicarent, idcirco pro omnibus hominibus conditas esse, extra dubium est. Denique veritatem hanc definitione suâ firmavit Synodus TRIDENTINA Sess. 6. can. 21. *Siquis dixerit Christum JESUM à Deo hominibus*

Cc 5

datum

410 DE LEGE EVANGELICA.

datum fuisse ut Redemptorem, cui fidant, non etiam ut Legislatorem, cui obediant, anathema sit. Et Can. 19. Siquis dixerit, nihil præceptum esse in Evangelio præter Fidem, cætera esse indifferentia, neque præcepta, neque prohibita, sed libera, aut decem præcepta nihil pertinere ad Christianos; anathema sit. Proinde de Fide est 1°. Christum non modò fuisse Redemptorem, sed etiam verè & propriè Legislatorem. 2°. In Evangelio præter Fidei præceptum contineri alias leges verè præceptivas, aut prohibitivas. Huc etiam pertinet Canon 20. Sess. cit. Siquis hominem justificatum, & quantumlibet perfectum dixerit non teneri ad observantiam mandatorum Dei & Ecclesiæ, sed tantum ad credendum, quasi verò Evangelium sit nuda & absoluta promissio vitæ æternæ sine conditione observationis mandatorum; anathema sit.

Respondetur ad objecta.

Obj. I. Lex Nova est lex gratiæ, lex libertatis, lex Fidei: Ubi ergo gloriatio tua? exclusa est. Per quam legem? factorum? non: sed per legem Fidei. Ad Rom. 3. v. 27. Non estis sub lege, sed sub gratia. Ad Rom. 6. Ubi Spiritus Domini, ibi libertas. 2. ad Cor. 3. Resp. Ad 1^{am}. Evangelium est lex Fidei, quia in se habet Spiritum & gratiam, cujus radix est Fides, utpote fundamentum justificationis & salutis nostræ. Ex mente S. AUGUSTINI de Spir. & lit. c. 13. Lex factorum est ea, quæ jubet, quid faciendum sit: Lex Fidei est ipsa Fides impetrans gratiam facien-
di

DE LEGE EVANGELICA. 411

di, quod lex jubet. Lex igitur factorum est lex vetus, quæ continet & accumulatur præcepta; Lex Fidei est Lex Nova, quæ dat gratiæ auxilium, ut lex impleatur. Ad 2dum. Apostolus c. 6. cit. hortatur Fideles, ut permaneant in gratia, quam in Baptismo consecuti sunt: unde v. 12. *Non ergo regnet peccatum in vestro mortali corpore, ut obediatis concupiscentiis ejus; & v. 13. Sed neque exhibeatis membra vestra arma iniquitatis peccato . . .* Ac v. 14. *Peccatum enim vobis non dominabitur: non enim sub lege estis, sed sub gratia, h. e. Peccatum iis, qui sub gratia sunt, dominari nequit, nisi ipsi se peccato libere subjiciant; iis verò, qui sub lege sunt, & non sub gratia, peccatum dominatur Jure quasi hæreditario inde ab Adamo usque.* Ad 3tium. Hic iterum Apostolus Legi Veteri opponit Legem Novam, quam comitatur Spiritus Domini, & quæ libertatem adfert filiorum Dei; ut proinde non timore, sicut olim, sed amore tamquam filios nos regi & agi oporteat. Nimirum Lex antiqua erat cogens, terrens, comminationibus suppliciorum & mortis ubique referta; Lex autem Nova est lex plena gratiarum & dulcedinis, juxta illud Christi *Matth. 11. v. 30. Jugum meum suave est, & onus meum leve,* comparatè videlicet ad legem veterem, quæ numero & multitudine præceptorum gravabat, nec conferebat gratiam, qua difficultas molliretur; cum contra Lex Nova & brevior sit, & gratiarum abundantiore subsidio temperet, quidquid nasci difficultatis potest.

Obj. II. *Joann. 3. v. 17. & 18. Non enim misit Deus Filium suum in mundum, ut judicet*
mun-

412 DE LEGE EVANGELICA.

mundum, sed ut salvetur mundus per ipsum. Qui credit in eum, non judicatur: qui autem non credit, jam judicatus est. Et c. 8. v. 15. Christus de se ait: Ego non judico quemquam. Et iterum c. 12. v. 47. Et si quis audierit verba mea, & non custodierit; ego non judico eum: non enim veni, ut judicem mundum, sed ut salvificem mundum. Denique c. 18. v. 36. Regnum meum non est de hoc mundo. Igitur Christus non iudicis, nec Legislatoris, nec Regis, sed Redemptoris duntaxat partes implevit. Resp. Ad 1um. Proponit ibi Christus amorem Dei erga homines, quo factum est, ut mitteret Filium suum, non ut mundum propter scelera sua condemnaret & perderet, sed ut illum redimeret. Quisquis itaque in eum credit, prout oportet (nam cætera opera præcepta minimè excluduntur) non judicatur, h. e. non perit, nec condemnatur. Qui autem non credit, jam judicatus est, quin reliqua ejus examini subijcienda sint, quia caret totius Justificationis & salutis radice, quæ est Fides in Deum, & quem misit, JESUM Christum. Unde v. 19. Hoc est autem judicium (sive causa condemnationis) quia lux venit in mundum, & dilexerunt homines magis tenebras, quàm lucem. Ad 2^{dum}. Versus totus sic habet: Vos secundum carnem judicatis: Ego non judico quemquam, eo sc. modo, quo homines, h. e. secundum carnem, ad exteriora duntaxat respiciendo, sicut faciebant Pharisei, quos hic reprehendit Christus criminantes ipsum, quòd de se ipse testimonium perhiberet. Ad 3^{tium}. Significabat Christus, in primo suo adventu se non judicare, & damnare quemquam, eo quod non sit tempus judicii,

cii, sed misericordiæ: mox tamen addit: *Qui spernit me, & non accipit verba mea, habet, qui iudicet eum: Sermo, quem locutus sum, ille iudicabit eum in novissimo die. v. 48.* Cætera Christus Joann. 5. de se testatur: *Pater omne Judicium dedit Filio. Et Matth. 28. Data est mihi omnis potestas in cælo, & in terra.* Ad 4tum. Equidem regnum Christi non erat terrenum, & de hoc mundo; erat tamen in hoc mundo, quia Pater omnem ipsi potestatem dederat in cælo, & in terra: cum enim Pilatus instaret dicens: *Ergo Rex es tu? respondit JESUS, tu dicis, quia Rex sum ego. v. 37.*

a) Lex Evangelica primum cœpit obligare in die Pentecostes, non quidem omnes statim, sed successive, nam tunc facta est illius publica, & sollemnis promulgatio, quæ omnino necessaria est ad publicam & universalem legem constituendam. Non tamen potuit continuo obligare omnes, quia non statim ad omnium notitiam pervenit. Sicut autem primum Judæis prædicata est, ita hos ante cæteros obligavit; deinde Gentiles: postquam & istis annunciata fuit. Quamvis itaque Sacramenta N. L. jam instituta essent, partim ante mortem Christi, veluti Baptismus, Eucharistia, & Ordo; partim post mortem & resurrectionem, uti Pœnitentia, & Confirmatio; ac licet etiam utilia essent, & gratiam conferendi vim haberent; necdum tamen extabat obligatio eadem Sacramenta suscipiendi.

ß) Ex eo, quod Lex Nova pro omnibus, etiam infidelibus, lata fuerit; sequitur eosdem Principibus Catholicis subiectos ab his compelli posse, ne prædicationi Evangelii resistent, immo etiam ut audiant Evangelii prædicationem: hic enim actus externus externæ Principum Jurisdictioni subiacet. Hinc Judæi Romæ ad instructionem catechetica, & concionem compelluntur.

QUAE-